

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/100/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121557911
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Miková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6121557911.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Mikovej a členiek senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: A. B. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. X, D., zastúpená advokátom Mgr. Peter Masarovič, so sídlom Park Angelinum 2, Košice, proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom Trieda SNP 48A, Košice, IČO: 00691135, v konaní o zaplatenie 390 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 14. júna 2022 č.k. 45C/6/2022-104

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i z n á v a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom zamietol žalobu, ktorou žalobkyňa žiadala o zaplatenie sumy 390 eur s úrokom z omeškania 5 % z dlžnej sumy ročne od 01.12.2021 do zaplatenia titulom primeranej náhrady za užívanie jej pozemkov žalovaným dôvodiac, že na nehnuteľnostiach v jej vlastníctve má žalovaný postavenú líniovú stavbu - chodník, bez toho, aby žalovanému k jej nehnuteľnostiam svedčilo právo zo zmluvy, pričom za toto obmedzenie jej práv neposkytuje žiadnu protihodnotu. Uviedla, že vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti sa stala 11.11.2020 na základe kúpnej zmluvy uzavretej s pôvodným vlastníkom B. E. F., pričom nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňovala od 01.12.2019 do 01.12.2021 vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty ročného nájomného pozemkov určenej znaleckým posudkom G. H. D. v sume 5 eur za m² ročne. Právo na uplatňovanie pohľadávky za obdobie od 01.10.2019 do času nadobudnutia vlastníctva odvodzovala od zmluvy o postúpení pohľadávky na peňažné plnenie za žalované obdobie uzavretej s pôvodným vlastníkom E. F.. Argumentovala zásadou ochrany vlastníckych práv podľa Článku 20 ods. 1 Ústavy SR, odkázala na ustanovenia zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom vysporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a poukázala na rozhodnutia súdov druhej inštancie, ktoré pri priznávaní náhrady za obdobné obmedzenie práv vlastníka ako v jej prípade priznávali nárok na peňažné plnenie za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z.z. formou opakovanej náhrady. Rozhodnutia odlišné od tejto rozhodovacej praxe prezentované rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR 2Cdo/194/2018, 18Cdo/17/2019 vychádzajúce z názoru o jednorázovej povahe tejto náhrady za vecné bremeno, ktorá sa premlčuje v trojročnej lehote od účinnosti zákona, nepovažovala za ustálenú rozhodovaciu prax, od ktorej by sa malo odvíjať posudzovanie jej nároku.

2. Súd vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalobkyňa je od 11.11.2020 výlučnou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, parcela CKN XXXX/X záhrada o výmere 39 m² v katastrálnom území Severné mesto, obec D. - I., na ktorých pozemkoch sa nachádza líniová

stavba - chodník vo vlastníctve žalovaného. Ako nespornú hodnotil tiež výšku žiadanej náhrady, ktorú žalovaný nenamietal, a ktorá zohľadňovala hodnotu ročného nájmu pozemkov určenej znaleckým posudkom č. XX/XXXX znalca G. H. D., oznámením o postúpení pohľadávky doručenom žalovanému mal preukázané, že nárok na peňažnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva od 1.10.2019 do 10.11.2020 nadobudla žalobkyňa na základe zmluvy o postúpení od predchádzajúceho vlastníka A. F.. Právne vec posudzoval ako nárok na náhradu za vecné bremeno zriadené podľa ustanovení zákona č. 66/2009 Z.z. v spojení s § 151n Občianskeho zákonníka (OZ), aplikujúc ustanovenia § 101 OZ o premlčaní práva, prednostne sa zaoberajúc námietkou premlčania vznesenou žalovaným. Konštatoval, že vzhľadom na neexistenciu zmluvného vzťahu, ktorá by oprávňovala žalovaného na užívanie nehnuteľností žalobkyne, v súlade s § 4 ods. 1 zákona č. 66/09 Z.z. s účinnosťou od 01.07.2009 vzniklo k pozemkom aktuálne vo vlastníctve žalobkyne právo zodpovedajúce vecnému bremenu v prospech žalovaného, obsahom ktorého je držba a užívanie pozemku pod stavbou. Uviedol, že zo všeobecných princípov založených na príkaze na ochranu základných práv a slobôd a zo základného práva vlastníť a užívať majetok za toto obmedzenie vlastníckeho práva patrí v súlade s princípmi ústavného výkladu ochrany vlastníctva obmedzenému vlastníkovi primeraná náhrada, keďže akékoľvek obmedzenie je možné len vo verejnom záujme a za primeranú náhradu, k čomu odkázal aj na rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 474/2013, Najvyššieho súdu SR 4Cdo/89/2008. S prihliadnutím na vznesenú námietku premlčania žalovaným sa prednostne zaoberal včasnosťou uplatnenia nároku v konaní, v ktorej súvislosti mu vyvstala ako podstatná otázka vyhodnotenie charakteru náhrady za zriadené vecné bremeno ako jednorazového či opakovaného nároku. V tejto súvislosti konštatoval, že si je vedomý v minulosti existujúcej rozhodovacej praxe súdov, ktoré posudzovali náhradu za vecné bremeno podľa § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. ako nárok na opakované finančné plnenie existujúce počas trvania vecného bremena, no súčasne argumentoval nemožnosťou prehliadnuť, že v uvedenom období posudzovanie tejto otázky nebolo predmetom rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, ktorého riešenie tejto otázky zadalo iný spôsob vyhodnotenia tejto právnej otázky. V následnej rozhodovacej činnosti súdov v zmysle rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 2Cdo/194/2018, 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014, 8Cdo/17/2019 bol prijatý záver, že náhrada za vecné bremeno zriadené v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. má charakter jednorazovej odplaty, keď je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už raz vzniknuté vecné bremeno, ktoré vzniká in rem a vzťahuje sa na vlastníka zaťaženého pozemku v čase jeho vzniku. Zdôraznil, že aj ústavný súd považoval tieto závery o jednorázovom charaktere odplaty za ústavne udržateľné. Potvrdenie takýchto záverov vyplývalo aj z ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 1Cdo/171/2021 a 1Cdo/99/2019. Rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít tak bolo ustálené, že všeobecná trojročná premlčacia doba na poskytnutie náhrady za obmedzenie práva vlastníka pozemku vecným bremenom v prospech vlastníka stavby (komunikácie) začala nesporne plynúť vlastníkovi zaťaženého pozemku od 01.07.2009, ktorý okamih je daný objektívne nezávisle od subjektívnej okolnosti, či oprávnený o tomto svojom práve mal vedomosť. S prihliadnutím na vyššie uvedené uzavrel, že lehota na uplatnenie nároku na zaplatenie náhrady za vecné bremeno, ktorá má charakter náhrady jednorazovej, uplynula 01.07.2012, teda pokiaľ žalobkyňa svoj nárok uplatnila na súde až dňa 01.12.2021, stalo sa tak oneskorene, námietka premlčania je dôvodná, preto žalobu zamietol. K obrane žalobkyne, že vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi uviedol, že v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu 1Cdo/148/2004 dôvodné vznesenie námietky premlčania nemožno považovať za konanie odporujúce dobrým mravom podľa § 3 ods. 1 OZ, osobitne, ak k premlčaniu nároku došlo už pred viac ako 10 rokmi, teda išlo o prípustnú procesnú formu obrany, ktorá je v súlade so spoločenskými, kultúrnymi, mravnými normami spoločnosti. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (CSP) konštatujúc, že úspešná strana sporu výslovne uviedla, že náhradu trov neuplatňuje, preto stranám sporu náhradu trov nepriznal.

3. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie z dôvodov vymedzených § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP argumentujúc nesprávnosťou skutkových zistení, na ktorých súd založil svoje rozhodnutie a nesprávnym právnym posúdením nároku. Zotrvala na svojom stanovisku, že náhrada za pozemok užívaný žalovaným v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. titulom vecného bremena predstavuje opakovanú náhradu, čo podporila argumentáciou o tom, že nie je aktívne legitimovanou osobou k začatiu procesu usporiadania pozemkových úprav, do ktorého času predmetné zákonné ustanovenie ukladá vlastníkovi pozemku povinnosť strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Z uvedeného vyvodzovala, že účel a zmysel zákona vylučuje, aby náhrada za vecné bremeno bola jednorazová, keď až vykonaním pozemkových úprav sa zosúladi vlastníctvo stavby a vlastníctvo pozemku, a jednorazovým priznaním náhrady z vecného bremena k vyporiadaniu pozemkov pod stavbou nedochádza. Zdôraznila, že

rozhodnutie o povahe náhrady za vecné bremeno ako opakovanej, či jednorazovej musí vychádzať aj v zmysle článku 3 CSP z takého výkladu aplikovaných právnych noriem, ktoré odrážajú ich účel a úmysel sledovaný zákonodarcom, keď zákonná úprava č. 66/2009 Z.z. nedáva vlastníkom pozemku možnosť domáhať sa usporiadania vlastníctva k pozemkom, ale ponecháva to výlučne na dobrej vôli užívateľa pozemku. Zopakovala, že vecné bremeno má v danom prípade len dočasný charakter, dokiaľ nedôjde k trvalej úprave vzájomných právnych pomerov vlastníka pozemku a vlastníka stavby, do ktorého času je oprávnená žiadať náhradu za jeho existenciu. Poukázala na nález Ústavného súdu SR PL.ÚS 42/2015, v zmysle ktorého „Ústava ani dodatkový protokol k nej neustanovujú, že primeraná náhrada sa nesmie poskytnúť opakovane, ani neurčujú príkaz na jej poskytnutie jednorazovo. Primeraná náhrada môže byť priznaná i čiastkou, ktorá sa bude vyplácať na splátky, teda môže mať povahu aj opakujúceho sa plnenia. Zatiaľ čo pri vyvlastnení sa poskytuje jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách“, ktorý názor potvrdil ústavný súd aj v rozhodnutí III.ÚS/237/2009. Rozhodovaciu prax najvyššieho súdu z rešpektovania ktorej vychádzal súd prvej inštancie pri právnom posúdení jej nároku nepovažovala za ustálenú. S odkazom na rozhodnutie ústavného súdu I.ÚS 115/2020 uviedla, že jedno či dve nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax. Rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré zohľadnil súd prvej inštancie považovala za neadekvátne, keďže vychádzali z takých jeho skorších rozhodnutí, ktoré sa týkali priznávania náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytových a nebytových priestorov majúceho odlišný účel než právna úprava vykonaná zákonom č. 66/2009 Z.z.. V ďalšom odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR a Ústavného súdu ČR o práve vlastníka pozemkov, na ktorom je verejné priestranstvo na odplatu za užívanie. Citovala z článku 11 Listiny základných práv a slobôd o ochrane vlastníckeho práva i zásadách vyvlastnenia i núteného obmedzenia len vo verejnom záujme na základe zákona a za náhradu a odkázal na rozhodnutia niektorých okresných súdov i skoršie rozhodnutie Najvyššieho súdu 4Mcd0/2/2014, ktoré vychádzali z úvahy o možnej opakovanej náhrade zo zriadenia vecného bremena, z dôvodu, že nie je možné určiť, do akej doby bude stav obmedzenia vlastníka trvať, teda kedy dôjde k usporiadaniu medzi vlastníkom pozemku a stavby v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z.. Svoj nárok na peňažnú náhradu z dôvodov vyššie uvedených nepovažovala za premlčaný, dôvodiac tiež tým, že zákon nestanovil povinnosť vlastníkov pozemkov nároky si uplatniť v prekluzívnej trojročnej lehote, a pri zachovaní štatútu vecného bremena je takýto záver v rozpore s princípmi právneho štátu a dobrými mravmi. Navrhovala preto jej žalobe v plnom rozsahu vyhovieť a priznať jej náhradu vzniknutých trov, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

5. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd po kladnom posúdení prípustnosti a včasnosti podaného opravného prostriedku subjektom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a prijal záver, že odvolanie nie je nedôvodné. Žiadny z uplatnených odvolacích dôvodov nebol naplnený, preto odvolací súd rozsudok v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

6. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 23. augusta 2023 v pojednávacej miestnosti č.dv. 202 na II. poschodí Krajského súdu v Košiciach, miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené na úradnej a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zhode s § 219 ods. 3 CSP.

7. Žalobkyňou uplatnené odvolacie dôvody neboli dané, pretože súd sa v odôvodnení rozsudku presvedčivo, zrozumiteľným spôsobom vysporiadal so všetkými podstatnými argumentmi procesných strán vychádzajúc zo správne a úplne zisteného skutkového stavu veci, ktorý vyhodnotil podľa správnej právnej normy a túto aj v súlade so zmyslom a účelom zákona interpretoval rešpektujúc ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

8. Je nesporné, že právne vzťahy sporových strán sa spravujú zákonom č. 66/2009 Z.z. podľa § 1 ods. 1 ktorého, tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov (odkaz na zák. č. 135/1961 Zb., zák. č. 138/1991 Zb. a zák. č. 446/2001 Z.z.) vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný

celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“). Z konania vyplýva, že žalovaný je vlastníkom stavby – komunikácie, nachádzajúcej sa na pozemku žalobkyne, ktorý tak užíva bez zmluvného základu. Podľa § 4 ods. 1 cit. zákona ak nemá vlastníik stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu (odkaz na § 151n až 151p Občianskeho zákonníka), ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Podľa § 4 ods. 2 cit. zákona vlastníik pozemku pod stavbou je povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území.

9. Predmetom odvolacích námietok žalobkyne je jej nesúhlas so spôsobom právneho posúdenia veci súdom pokiaľ ide o periodicitu plnenia primeranej náhrady za vecné bremeno zaťažujúce jej pozemok v zmysle § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. Pokiaľ ide o zodpovedanie otázky formy náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena zo zák. č. 66/2009 Z.z., zákon túto otázku nerieši. Ako však správne uviedol súd prvej inštancie, rozhodovacia prax dovolacieho súdu je v tomto smere ustálená, a vzhľadom na jej existujúcu početnosť rozhodne o nej nemožno uvažovať ako o ojedinelej judikatúre. Odvolací súd v tomto odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré neopakuje a s ktorým sa stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP). Jeho základom je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8Cdo/17/2019, 2Cdo/194/2018 pojednávajúce o nároku na odplatu za vecné bremeno vzniknuté podľa zákona č. 66/2009 Z.z. ako nároku na jednorazovú odplatu, ktorý nárok vznikol účinnosťou zákona 1.7.2009, ktoré nadviazali na skoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 7Cdo/26/2014, 3Cdo/49/2014, závery ktorých boli zopakované tiež v ďalších rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR 1Cdo/171/2021, 1Cdo/99/2019. Súd prvej inštancie rozhodol v súlade s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu, keď uzavrel, že charakter uplatneného práva žalobkyne na zapltenie náhrady za zriadenie vecného bremena je súdnou praxou ustálené ako jednorazová odplata, a nakoľko vecné bremeno v prospech žalovaného na pozemku vzniklo zo zákona ku dňu 1.7.2009 a vlastníik pozemku si v zmysle ustanovení Občianskeho zákona o premlčaní neuplatnil nárok na odplatu v lehote troch rokov od jeho vzniku, toto právo sa premlčalo. Vlastníkom pozemkov ostáva zachované právo na vyporiadanie zaťaženého pozemku zámenou pozemkov alebo v konaní o pozemkových úpravách (§2 zákona č. 66/2009 Z.z.), ktoré s účinnosťou od 1.9.2022 môže iniciovať aj vlastníik dotknutého pozemku (§2, §6, § 7 zákona č. 330/1991 o pozemkových úpravách v znení zákona č. 257/2022 Z.z.). Nie sú tak namieste ani výhrady žalobkyne o absencii jej práva na iniciovanie vysporiadania vlastníckych vzťahov k pozemku a k stavbe.

10. Pokiaľ žalobkyňa za určujúce považovala skoršiu súdnu prax s prevažujúcim hodnotením peňaznej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z.z. v rozhodnutiach krajských a okresných súdov ako náhrady opakovanej, odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodnutia prvoinstančných a odvolacích súdov netvorí ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, ktorá je pre formovanie súdnej judikatúry určujúca. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR R71/18 „za ustálenú rozhodovaciu prax súdov (najvyšší súdnych autorít) treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutie najvyššieho súdu a rozhodnutie súdov Slovenskej republiky vydávané Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatúrne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorým bol opakovane potvrdený určitý právny názor alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na nich nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe (dovolacieho) súdu treba zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávané Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. decembra 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. 1, 1965 -1967, 1980 (II, 1964 – 1969) a 1986 (č. IV, 1970 – 1983), pokiaľ sú stále použiteľné, najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Európsky súd pre ľudské práva formuloval všeobecný princíp, podľa ktorého požiadavka právnej istoty (ani ochrana legitímneho očakávania) nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (Unédic proti Francúzsku, č. 20153/04). Judikatúra nemôže byť

bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to i pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen dopĺňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená. I keď zmena judikatúry vyvoláva konflikt medzi požiadavkou právnej istoty a požiadavkou materiálnej spravdnosti súdneho rozhodnutia, v aplikačnej praxi súdov je možná. S ohľadom na ústavnoprávny princíp nezávislosti sudcu, ktorý je vo všeobecnosti viazaný len zákonom, opodstatneným dôvodom odlišného právneho názoru môže byť vývoj judikatúry k posudzovanej otázke (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 46/2013, sp. zn. II. ÚS 346/08).

11. Vzhľadom na čas podania žaloby 01.12.2021 a nadobudnutie vlastníctva k pozemku zaťaženého vecným bremenom 11.11.2020, žalobkyňa ani nemohla v dobrej viere a legitímne očakávať, že súd bude vychádzať z judikatúrnej praxe o tom, že jej patrí náhrada za vecné bremeno formou opakovaného plnenia. Účelom zákona a zámerom zákonodarcu pri prijímaní zák. č. 66/2009 Z.z. zaiste nebola podpora špekulatívnych prevodov vecným bremenom zaťažených pozemkov s cieľom opakovane dosiahnuť finančné odškodnenie, keď je obvyklé a logike veci zodpovedajúce, že nový vlastník zaťaženého pozemku tento nadobudne v cene zohľadňujúcej existujúce obmedzenia. Žaloba bola tiež podaná v čase, kedy už najvyšší súd v rozhodnutí zo dňa 30.11.2020 sp. zn. 8Cdo/17/2019, zo dňa 26.08.2019 sp. zn. 2Cdo/194/2018 sa zaoberal spravdnosťou vyriešenia otázky o jednorazovej náhrade a tiež konštatoval, že obdobnú „dovolaciu otázku“ už najvyšší súd riešil v rozsudku z 24. marca 2015, sp. zn. 7Cdo/26/2014 a v rozsudku zo 14. apríla 2016, sp. zn. 3Cdo/49/2014, ktoré sa týkali priznávania jednorazovej primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zák. č. 182/1993 Z.z. Otázka charakteru náhrady za zákonom zriadené vecné bremeno podľa zákona č. 66/09 Z.z. bola v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie ako i rozhodnutia odvolacieho súdu v danej veci ustálená konštantnými rozhodnutiami súdu vyššej inštancie zmienených v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj v tomto rozhodnutí ako náhrada jednorazová, na uplatnenie ktorej náhrady v konaní pre súdom plynula trojročná premlčacia doba od 1.7.2009 tomu, kto bol vlastníkom nehnuteľnosti v čase vzniku zákonného vecného bremena. Pretože žaloba bola v danom prípade podaná až v roku 2021, nebolo možné žalobkyňou uplatnený nárok priznať vzhľadom na dôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným (§100, §101 OZ). Zákonu zodpovedajúcim spôsobom súd prvej inštancie rozhodol tiež o náhrade vzniknutých trov podľa 255 ods. 1 CSP prihladajúc nato, že procesne úspešnému žalovanému nevznikli žiadne trovy konania, o ktorých by bolo potrebné rozhodnúť. Odvolaním napadnutý rozsudok bol preto ako vecne správny potvrdený (§ 387 ods. 1 CSP).

12. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP vychádzajúc zo skutočností, že procesne neúspešným odvolateľom nepatrí právo na náhradu vzniknutých trov a žalovanému žiadne preukázateľné trovy nevznikli, z ktorých dôvodov sporovým stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach bolo prijaté v danej veci pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).